

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1204. Usque Ad Annum 1230

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1763

VD18 90118030

§. 16. Concilium Bituricense.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66406](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66406)

mobilium, nisi ea vel vi juramenti, vel Sæcul. XIII.
 Feudi & Homagii, vel Testamenti, vel A.C. 1225.
 Matrimonii peterentur, mere laicalis sit,
 nec ad forum Ecclesiasticum aliquatenus
 pertinere videatur. Dicebat Rex,
 eorum possessionem irritam esse & ina-
 nem, scilicet nec Regi Philippo parenti
 suo, nec sibi unquam cognitam, maxi-
 me, cum nemo possit jus Domini sui de-
 terius reddere. Tandem, Sacræ Sedis
 Legato animos conciliante, causâ ista ut-
 rinque suspensa relicta est. Hic dispi-
 cimus, ad quasnam causas jam illa æta-
 te Jurisdictio Ecclesiastica extensa fue-
 rit. In eodem Concilio multum de In-
 duciis inter Franciam, & Angliam, ac de
 causa Albigensium tractatum; sed tunc
 quidem nec de una causa nec de altera
 quidquam statutum est.

§. XVI.

Concilium Bituricense.

Ad Festum S. Andreæ, nempe die ulti-
 ma Novembris, anno millesimo du-
 centesimo vigesimo quinto, Romanus,
 Sedis Apostolicæ Legatus, Concilium Bi-
 turigis celebravit, quo Regem, Episco-
 pos, Abbates, totius Franciæ Capitula,
 & Raimundum Comitem Tolosanum,
 cujus negotium Legationis suæ præci-
 puum caput fuit, convocaverat. In eo
 Concilio adfuere Archiepiscopi sex, Lug-
 dunen-

p. 291.

Y y 5

Sæcul. XIII.
A.C. 1225.

Math. Par.
an. 1226.
p. 277.

Gall. Chron.
to. 8. p. 383.

G. de Pod.
Laur. c. 35.

Var. lect.
Math. Par.
V. Thomas.
discip. p. 4.
lib. 1. c. 10.
n. II.

dunensis, Remensis, Rotomagensis, Turonensis, Augustæ Ausciorum, Archiepiscopus Burdegalensis Romæ degebat, Sedes vero Narbonensis vacabat, post obitum Arnaldi Archiepiscopi, die vigesima nona Septembris, hoc anno millesimo ducentesimo vigesimo quinto defuncti, postquam illam Sedem annis tredecim tenuisset. Sepultus est Cistercii, ubi Abbas fuerat, eique in Ecclesia Narbonensi Petrus Amelinus, Archidiaconorum Narbonensium Præpositus, subrogatus est. Præter hos Archiepiscopos sex Concilio Bituricensi interfuerunt Episcopi, novem Provinciarum Suffraganei, ferme centum numero, cum Abbatibus, Prioribus, & Capitulum Delegatis, mandata Papæ auditoris. Sed orta est lis de Ordine, quo Præsules sederent; nam Archiepiscopus Lugdunensis Primas Archiepiscoporum Senonensis & Rotomagensis haberi solebat, & Archiepiscopus Rotomagensis eandem prærogativam in Archiepiscopos Bituricensem, Augustæ Auscionum, seu Auscorum, & Narbonensem sibi competere contendebat, forte ideo, quod Rex Angliæ jus sibi in eas Provincias esse assereret. Ne vero turbæ nascerentur ex hoc dissidio, statutum, ut Patres non eo ordine, qui in solemni Concilio servari sole-

sole-

Sæcul. XIII.

A. C. 1225.

soleret, sed, quasi subito ad communicanda consilia confluentes, considerent.

Omnibus itaque sedentibus, & literis Legationis suæ, quibus Romanus munus erat, publice recitatis, Raimundus Comes Tolosanus, & Amalricus Montfortius in medium prodierunt. Raimundus ab excommunicatione absolvi postulabat, Ecclesiæ in omnibus satisfactorus, promittebat se velle Hæreticos secundum leges Ecclesiæ punire, ad eos in Ditionibus suis extirpandos operam efficacem conferre, terram suam Romanæ Ecclesiæ obedientem, pacificam, & securam reddere, & Clericis redditus suos in integrum restituere. Ex adverso Amalricus petebat, ut Comitatus Tolosanus, ceteræque ditiones Comitatus Raimundi senioris sibi redderentur, utpote summa auctoritate Innocentii Papæ III. & Philippi Regis, quorum literas ostendebat, patri suo, sibi que, collatæ. His addebat, Raimundum potestate Concilii Oecumenici majore saltem parte Ditionum suarum, quas hodie dum occuparet, fuisse privatum. Cumque Raimundus polliceretur, se Regi & Romanæ Ecclesiæ omnia præstiturum, quæ ad conservandum Principatum suum exigentur, petiit Amalricus, ut se sententiæ duodecim Ducum, qui Pares Franciæ dicebantur, submitteret, responditque Raimun-

Sæcul. XIII. Raimundus; *Recipiat Rex Homagium a me, & libens subibo hoc Judicium, alioquin timeo, ut me Duces Parent sibi agnoscant.* Tandem post multas alterationes Legatus Archiepiscopis præcepit, ut eorum quilibet cum suis Suffraganeis hac de re deliberaret, sibi que singulorum sententiam scriptam traderet, & protinus Excommunicationis Censura omnes illos innodavit, qui sententiam suam propalarent, quod diceret, singulorum opinionem secreto ad Regem mittendam esse. Itaque negotio Comitis Tolosani infecto dimissus est.

§. XVII.

Papa duas sibi dari Præbendas postulat.

Matth. Par. p. 277. His actis S. Sedis Legatus Capitulum Curatoribus potestatem fecit, domum remeandi, solis Prælati manere jussis. At Curatores, astutiam suspicati, & veriti, ne deinde quidquam juribus suis adversum, ipsis absentibus, statueretur (quippe Curatores, viri experientia exercitati, quibus etiam magnus numerus auctoritatem conciliabat, ad obstandum Legati consiliis aptiores ipsis Præsulibus erant) postquam diu deliberatum, Delegatos Ecclesiarum Metropolitanicarum ad S. Sedis Legatum miserunt,